

A virtuális kapcsolatoknak lehet pozitív hatása is, mert minden lájk, minden megosztás, pozitív komment okoz egy kis dopamin felszabadulást az idegrendszerben, tehát örömforrás. Am az online aktivitás így nagyon addiktívra válhat, mert apró kis megerősítéseket ad, ami rövid távon pozitív érzéseket kelt. Hosszú távon azt látjuk, hogy ez akkor okoz problémát, ha az online tevékenységek miatt valaki hangoltnak kezd az offline kapcsolatait és örömforrásait. Ha ez nem történik meg, akkor a virtuális tér közösségei gazdagíthatják az életünket, és olyan kapcsolatokat hozhatnak létre, amelyeket a tér korlátai miatt nem feltétlenül tudnánk kialakítani. Mintán rövid ideje fennálló jelenségről van szó, hosszú távú kutatásokat még nem született ebben a témában. A pszichológia azonban jól ismeri a „still face” kísérletet, ahol az először azt arra kérték, hogy ne reagáljanak a gyermek jelzéseire. Itt hamar megjelenik a gyermeknél a distressz. Még nem tudjuk, hogy ez hogyan hat a pessimista vagy az optimista tekintetben. A kérdés mindig az, hogy milyen céllal adunk erőzt a gyermek kezébe. Például a képernyő segít neki a tanulásban, kreativitása kifejezésében, játékban.